ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ,

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια από τον προηγούμενο)

Ο Λάζαρος Δεστραδές βαθύτατος γνώστης των τεχνιών όνο μασών των μηχανημάτων της ιερᾶς εξετάσεως, άρχισε νά περιγράφη λεπτομερῶς τή χρησιμότητά τους καί τόν τρόπο τῆς λειτουργίας τους γιά νά τρομάξη τον Λαχερπέ :

— Ἡ ἀλυσσίδα αὐτή, ποὺ εἶνε περασμένη σ' αὐτή τήν τροχαλία, χρησιμεύει γιά νά σηκώνη καί κατεβάζη τόν βασανιζόμενο πάνω ἀπό αὐτή τήν κατωτερή ἀνθρακιά.

— Αὐτό ἐδῶ εἶνε ποδοκάκη, ἐξακολούθησε ὁ ἱεροεξεταστής. Ὁ δήμιος χτυπάει μὲ τή σφύρα ἀπάνω σ' αὐτή τή σφήνα καί τό πόδι τρίβεται καί σπάζει μέσα στή μηχανή σάν γυαλί. Νά οἱ πλεσῆρες ποὺ ἐξαπολλοῦν ὁλόλ' ηρα κομμάτια ἀπό τίς σάρκες. Νά τά κορφιά, τά ὁποῖα κοπανίζουν στή φωτιά καί ὕστερα τά μηήγουν στό κρέας ἤ καί στά μάτια, κατά τή θέλησι τοῦ βασανιστοῦ.

Ὁ Λαχερπὲ ἔκανε μιά ποοσπάθεια, σηκώθηκε ὀρθός καί κλονιζόμενος ἔκανε νά προχωρήση κατά τήν πόρτα τοῦ «Θαλάμου τῶν βασάνων». Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τοῦ Λαζάρου Δεστραδὲς τόν ρίξανε κάτω καί πάλι γονατιστό.

— Δέν εἶδες τίποτ' ἀκόμη, τοῦ εἶπε ὁ ἱεροεξεταστής. Πρόσεξε αὐτή τή σιδερένια χλίδη ! Πάνω σεις αἰχμές της ξαπλώνουν τόν βασανιζόμενο, ὅταν ἐπιμένει νά μη μιλήση.

— Παντοδύναμε Θεέ ! ἐτρομάξε ὁ Γαβριήλ, τί κατ' ὁμοίωσί σου πλασμένο ἀνθρωποι εἶνε λοιπόν σκληρότεροι καί ἀπό τίς τίγρεις !

— Νά ὁ τροχός μὲ τά μυτερά δόντια. Νά τό κνοῦτο μὲ τίς χαλεβδένες αἰχμές του...Αὐτό εἶνε τό βαρέλι μὲ τίς κοφτερές λεπίδες, μέσα στό ὁποῖο κυλᾶνε τόν βασανιζόμενο !...

— Ἐκλαμπρότατε, εὐσπλαχνίσου με ! Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ἄς βγοῦμε ἀπ' ἐδῶ !

— Θέλεις νά βγῆς ἔξω ! πολύ καλά, ἔστω. Ἀλλά μήν ξεχνᾶς ὅ,τι εἶδες.

Σήκωσαν στα χέρια τόν δυστυχισμένο Λαχερπὲ καί τόν φέρανε στή φυλακή του. Ὁ ἱεροεξεταστής τόν ἀπολούθησε καί διέταξε τούς δημίους καί τούς βοηθούς νά περιμένουν ἔξω. Μισόκλεισε τήν πόρτα τοῦ κελιοῦ καί εἶπε στό φυλακισμένο :

— Τώρα μπορεῖς νά μὲ ἀκούσης καί θά καταλάβης καλύτερα ἀπό πρίν τά συμφέροντά σου.

— Μιλήσατε, ἐκλαμπρότατε, εἶπε ὁ Γαβριήλ, μὲ φωνή σβησμένη.

— Ὅλα ὅσα σοῦ ἔδειξα λίγο πρίν, δέν εἶνε τίποτα ἐμπρός σ' ἐκεῖνο ποὺ σὲ περιμένει αὔριο.

— Τί λοιπόν ! Χριστέ μου, φώναξε ὁ δυστυχισμένος.

— Ἡ *βότα*.

— Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Τί εἶνε πάλι αὐτό ;

— Θά τό μάθης αὔριο.

— Δίκαιε Θεέ. Καί ὅμως εἶμαι ἀθῶος ! ὅλος ὁ κόσμος τό ξέρει.

— Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι εἶσαι ἔνοχος.

— Τέλος πάντων τί ζητᾶτε ἀπό μενα ; Ἄν ἤρθατε ἐδῶ γιά νά βασανίσετε καί τήν ψυχή μου πρίν ἀπό τό σῶμα μου, τότε σᾶς λέω πῶς, φερνόσασταν ἀπαίσια.

Ὁ ἱεροεξεταστής κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια γιά νά δώση στό ἄτονο καί ψυχρό πρόσωπό του ἔκφρασι ἀγαθότητος.

— Ἤρθα γιά νά σὲ σώσω, ἀδελφέ μου, εἶπε.

— Νά μὲ σώσης ; ρώτησε ὁ Λαχερπὲ κατάπληκτος.

— Ἀπριβῶς. Ξέρω ὅτι δέν εἶσαι Οὐγενότος, ὅπως ὁ κόμης Κανδάλ, ποὺ σὲ κατηγορεῖ τόσο ἄτιμα. Ἀλλά ἐκτός ἀπό αὐτό ἔχω καί κάτοιο ἐνδιαφέρον γιά σένα.

Ὁ φυλακισμένος πέρνοντας θάρρος ἀπό τά λόγια αὐτά τοῦ ἱεροεξεταστοῦ, ρίχθηκε στά πόδια του καί τά φίλησε τά χέρια.

— Ἐκλαμπρότατε, ἐκλαμπρότατε, τοῦ εἶπε, τί θά ἔπρεπε νά κάνω γιά νά σωθῶ ;

— Μικρά πράγματα. Ὁ κόμης Κανδάλ σ ἐγκατέλειψε. Λοιπόν σύμφωνα μέ τόν ὑπέρτατο νόμο τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀνταποδόσεως πρέπει νά ἐγκαταλείψης καί σύ αὐτόν.

— Νά ἐγκαταλείψω τόν κόμητα ; Αὐτό δέν θά γίνη ποτέ !

— Ἀλλά τέλος πάντων τί χρωστᾶς ἐσύ σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο, καί τί ἔχει κάνει αὐτός γιά σένα ;

— Ἀνατράφηκα καί μεγάλωσα στά χτήματά του.

— Πολύ καλά, μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς αὐτό δέν φτάνει γιά νά θεσιάσης τή ζωή σου.

— Ἡ οἰκογένειά μου κ' ἐγώ πάντοτε εὐεργετηθήκαμε ἀπ' αὐτόν.

— Ἀλήθεια ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε ὡραῖο πράγμα, ἀλλά δέν πρέπει νά εἶνε ἐντελῶς τυφλή. Ἡ ξεύεργεσίες τοῦ κόμητος, μοῦ φαίνεται, δέν σὲ ὑποχρεώνουν νά συμμεριστῆς τήν τύχη ἑνός ἐγκληματίου, ὅπως εἶνε αὐτός.

— Ἐγκληματίας αὐτός ; Τί λέτε ἐκλαμπρότατε ! Ἄν τόν γνωρίζατε τόσο καλά, ὅσο τόν ξέρω ἐγώ, δέν θά τό λέγατε αὐτό ποτέ !

— Δέν μπορεῖ, δέν μπορεῖ νά εἶνε ἄλλος ἔνοχος, παρά ἕνας ἀπό σᾶς τούς δύο. Ἐσπότωσες σύ τόν μαρκήσιο ;

Ὁ Λαχερπὲ ἔκανε μιά χειρονομία φρίκης.

— Τότε λοιπόν τόν ἐσπότωσε ἐκεῖνος.

Ὁ φυλακισμένος κατέβασε τό κεφάλι του χωρίς ν' ἀπαντήση.

— Ἄν σκεφθῆς καλά, ἐξακολούθησε ὁ ἱεροδίκης, θά δῆς ὅτι δέν ἔχω καθόλου ἄδικο ὅταν σοῦ τόν λέω δολοφόνο. Ὁ κόμης Κανδάλ κατά τή γνώμη σου ἔχει ἕνα πλῆθος ἀρετές καί καλοσύνες. Δέν ἔρχομαι νά σοῦ ἀμφισβητήσω αὐτό τό πράγμα. Ἐπειδή ὅμως ἀπό πληρονομικότητα ὑπάρχουν μέσα στόν ἄνθρωπο καί ἄγρια ἔνστικτα, ἔρχεται μιά στιγμή ποὺ ἡ θηριωδία ξυπνάει μέσα του. Τότε ὁ ἄνθρωπος ξεχνάει τόν ἑαυτό του καί γίνεται δολοφόνος, γιά τό συμφέρον του πάντα. Πόσα παραδείγματα τέτοια θά μποροῦσα νά σοῦ ἀναφέρω καί πόσες φορές δέν ἔχυσα πικρά δάκρυα στά πόδια τοῦ ἐσταυρωμένου, γιά τούς δύστυχους καί παρασυρατημένους; αὐτούς ἀνθρώπους, ποὺ τά πάθη τούς φέρνουν ὡς τό ἔγκλημα ! Πρόσεξε ἀδελφέ μου, πάτω ἀπό τό ράσο μου χτυπάει μιά καρδιά τρυφερή... Πρόσεξε καλά... Θά πεθάνης;... Θά βασανιστῆς σκληρά μὲ τήν ἐπιμονή σου αὐτή κ' ἐγώ θέλω νά σέ σώσω...

— Σῶσε με λοιπόν, εἶμαι ἀθῶος.

— Βάλε τήν ὑπογραφή σου σ' αὐτό ἐδῶ τό χαρτί καί θά σὲ σώσω.

Λέγοντας αὐτά ὁ Λάζαρος Δεστραδές, ἔβγαλε ἀπό τή ζώνη του ἕνα μικρό πολαμάρι πλεσμένο μέσα σὲ μιά μολυβένια θήκη, ἡ ὁποία στήν ἄκρη εἶχε προσμένη ἀπό μιά λεπτή ἀλυσσίδα μιά γραφίδα. Συγχρόνως ἔδωσε στόν φυλακισμένο ἕνα χαρτί, πάνω στό ὁποῖο ἦταν χαραγμένες μὲ μελάνι τρεῖς σειρές γραμμάτων κατωγραμμένες.

— Νά ὑπογράψω, εἶπε, θέλετε νά ὑπογράψω ;

— Πρέπει, ἄν ἐπιθυμῆς νά σωθῆς. Μόλις βάλης τήν ὑπογραφή σου κάτω ἀπό τίς γραμμές αὐτές ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς θά μείνη ἀνοιχτή γιά σένα. Ἐγώ ὁ ἴδιος θά σὲ ὁδηγήσω ἔξω ἀπό αὐτή τή φυλακή. Θά σοῦ δώσω πολλά χρήματα καί ἕνα ἄλογο γερό γιά νά φύγης. Ὅταν τό δικαστήριο θά θελήση νά σὲ δικάση ἐσύ θά βρίσκεσαι πολύ μακριά ἀπ' ἐδῶ. Νά, ἡ νύχτα μέλλις τώρα ἔχει πέσει. Ὤ; τό πρωί θά ἔχεις κάνει μὲ τό ἄλογο εἴκοσι λεύγες δρόμο.

— Καί τί γράφει αὐτό τό χαρτί ;

— Ὑπάρχουν γραμμένες ἡ λέξεις αὐτές : «*Ὁρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί στήν σωτηρία τῆς ψυχῆς μου, ὅτι εἶμαι ἄθῶος τῆς δολοφονίας τοῦ μαρκησίου Βάζα, καί ὅτι ὁ κόμης Κανδάλ εἶνε ἴσως ὁ μόνος ἔνοχος*».

— Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νά ὑπογράψω ἕνα τέτοιο χαρτί ! φώναξε ὁ Λαχερπέ. Ὁ κόμη, εἶνε ἀθῶος. Αὐτό τό ξέρετε, ἐκλαμπρότατε

— Μά γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο δέν λές ὅτι ὁ κόμης ἔκανε τό ἔγκλημα, ἀλλά λές ὅτι...*ΙΣΩΣ* νά τό ἔκανε. Οὔτε κατηγορεῖς, οὔτε βεβαιώνεις τίποτα. Δέν ὑπάρχει λοιπόν σ' αὐτό οὔτε προδοσία ὅρκου, οὔτε ψεῦδος.

— Ἔστω, ἀλλά κι' αὐτή ἀκόμη ἡ ἀμφιβολία εἶνε μιά ἀτιμία ἀπ μέρους μου, μιά ἀτιμία εἰς βάρος τοῦ κόμητος. Λοιπόν δέν μπορῶ, δέν θέλω...

— Εἶσαι κύριος νά κάνης ὅ,τι θέλεις. Βρίσκεσαι μεταξύ τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου καί προτιμᾶς τόν θάνατο. Ἄς γίνη λοιπόν αὐτό ποὺ θέλεις. Αὔριο σὲ περιμένει ἡ δίκη καί ὕστερα ἡ κρεμάλα καί πρίν ἀπό αὐτή τά βασανιστήρια.

Ὁ Γαβριήλ λιποθύμησε.

— Θά μὲ θυμηθῆς, ἄρχισε νά λέη ὁ ἱεροεξεταστής. ἀλλά θά εἶνε πολύ ἀργά πειά. Ὅταν βγῶ ἀπό τή φυλακή, ὅταν ἡ πόρτα θά κλεισθῆ πίσω μου, τότε ὅλο θά ἔχουν τελειώση. Χαῖρε... Πάω νά διατάξω τόν δήμιο ν' ἀνάψη τή φωτιά, νά πυρώση τίς λαβίδες του καί νά ἑτοιμάση τό βρασό λάδι ! Σ' ἐγκαταλείπω, δυστυχισμένε, τυφλωμένε, φανατικέ...Χάνεσαι χωρίς νά σώσης τόν κόμητα. Ἐνῶ μποροῦσες νά σώσης τόν ἑαυτό σου, χωρίς νά κάνης νά χαθῆ κι' αὐτός, ἀφοῦ, σεὶ ξαναλέω, ἡ ὑπογραφή σου δέν τόν καταγγέλει.

Ὁ Δεστραδὲς ἔβαλε τό μικρό πολαμάρι στήν τσέπη του καί ἐπροχωροῦσε πρός τήν πόρτα. Τή στιγμή ποὺ ἔβγαινε ἔξω, ὁ Γαβριήλ γονατιστός σεργότονε κοντά του.

— Χαῖρε, ξαναεῖπε ὁ ἱεροεξεταστής, σὲ λυπᾶμαι !

— Θά ὑπογράψω ! φώναξεν ὁ φυλακισμένος.

— Σπεῦσε λοιπόν, γιατί μετά ἕνα δευτερόλεπτο θά εἶνε ἀργά, εἶπε ὁ ἱεροεξετασή, γοριζοντας πίσω.

Καί ἔδωσε τή γραφίδα στόν δυστυχισμένο Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος μὲ τρεμάμενο χέρι ἔβαλε τήν ὑπογραφή του κάτω ἀπό τό χαρτί ποὺ κρατοῦσε ὁ Δεστραδές.

— Τέλος πάντων ! ψιθύρισε ὁ ἱεροεξεταστής μέ μιά διαβολική ἔκφρασι χαρᾶς ποὺ ὁ Λαχερπὲ κατάλαβε ἀμέσω: ὅτι εἶχε πέσει σὲ παγίδα. (Ἀκολουθεῖ)

— *Πρόσεξε καλά !... Θά πεθάνης !...*